

dinge af olie, kloakspildevand samt affald i danske havne alene pålægger lystbådehavne at etablere modtageordninger, der ikke kræver særligt udtømningsudstyr. Dette skal ses i lyset af, at lystbåde efter den gældende lov er fritaget for udstyrskrav. På baggrund af den reviderede Helsingforskonvention lægges der imidlertid, som nævnt i bemærkningerne til § 2, op til en udvidelse af rammerne for reguleringen for så vidt angår lystfartøjer. I det omfang, lystfartøjer pålægges krav om særligt udstyr for så vidt angår udtømmning af kloakspildevand, kan det blive aktuelt at stille yderligere krav til modtagefaciliteterne i lystbådehavne.

Ved gennemførelsen af den gældende lovgivning fik havnene efter forhandlinger mellem Trafikministeriet og Miljøministeriet tilladelse til en generel forhøjelse af skibs- og vareafgiften med henblik på finansiering af etablerings- og driftsomkostningerne for modtageordningerne.

Herved undgik man, at skibene skulle betale direkte for aflevering af affaldet og meningen med ordningen var at etablere et »introduktionstilbud« med henblik på at sikre, at så mange skibe som muligt øjeblikkeligt benyttede ordningen.

Under Helsingforskonventionen er der endvidere udarbejdet en rekommendation, der anbefaler, at modtageordningerne finansieres på en anden måde end ved direkte at opkræve afgifter fra skibene, der benytter ordningerne. Er dette ikke muligt, anbefales det, at afgiften gøres så lille, at skibene ikke får et økonomisk incitament til at undlade at benytte ordningerne.

Med den stigende miljøbevidsthed er skibenes anvendelse af modtageordningerne steget, og driften og vedligeholdelsen af ordningerne samt den endelige bortskaffelse af det modtagne affald overstiger nu langt provenuet af den generelle forhøjelse af skibs- og vareafgiften i 1981, hvilket havnene og deres organisationer flere gange har gjort Miljøministeriet opmærksom på.

På trods af den nævnte anbefaling til Helsingforskonventionens medlemslande om ikke at opkræve en særlig afgift, er det – Miljøministeriet bekendt – kun danske, svenske og enkelte tyske havne i hele verden, der ikke opkræver en særlig afgift for benyttelsen af modtageordninger.

På den anden side vil en ændring af det danske »no-special-fee«-system være et brud med det solidariske princip, som ordningen hviler på, og hvorefter alle skibe er med til over skibs- og vareafgiften at betale til modtageordningerne.

I lyset af ovennævnte modstående argumenter og på baggrund af lov om trafikhavne (nr. 316 af 15. maj 1990), som har overladt det til de enkelte havne in-

den for visse rammer selv at fastsætte skibs- og vareafgiften (efter udløbet af en overgangsperiode til og med 1994) kunne det derfor overvejes, om der er grundlag for at ændre det danske »no-special-fee«-system på dette område. Miljøministeriet vil derfor på baggrund af en ny havmiljølov tage initiativ til drøftelser herom med de involverede parter med henblik på at afklare, om finansieringen af udgifterne til modtageordninger fortsat bør ske over skibs- og vareafgifterne eller gennem en særlig afgift. I denne sammenhæng vil selvsagt de miljømæssige konsekvenser af en ny ordning blive vurderet nøje.

Til kapitel 9

Dette kapitel indeholder bestemmelsen om forbud mod dumpning, bortset fra dumpning af optaget havbundsmateriale (klapning). Som nævnt i de almindelige bemærkninger foreslås i overensstemmelse med de senere års miljøpolitiske målsætning nationalt og internationalt et egentligt forbud mod dumpning. Bestemmelserne i dette kapitel er herefter revideret, således at de ud over det nævnte forbud primært vedrører dumpning af optaget havbundsmateriale (klapning). I forlængelse heraf er endvidere lovens tre bilag samlet til ét bilag og der er indsat et nyt bilag med en kort vejledning i, hvilke forhold og hensyn, der skal indgå ved behandling af en ansøgning om tilladelse til dumpning af optaget havbundsmateriale. Heri indgår nu bl.a. en vurdering af muligheden for nyttiggørelse af havbundsmaterialet eller anden bortskaffelse end dumpning. En vejledning om klapning – »Dumpning af optaget havbundsmateriale – klapning« – er under forhandling med de berørte myndigheder og organisationer.

Til § 25

Med denne bestemmelse forbydes dumpning, bortset fra dumpning af optaget havbundsmateriale, jf. nærmere lovforslagets almindelige bemærkninger.

Uden for bestemmelsen falder fortsat den såkaldte nøddumpning, idet der lovligt kan foretages dumpning, såfremt der er overhængende fare for menneskeliv eller for at betydelige værdier skal gå tabt, jf. også bemærkningerne til § 58.

Som eksempel på sådanne nøddumpninger kan nævnes de tilfælde, hvor forvitrede sprænglegemer på opfiskede giftgasbomber gør enhver behandling farlig og bomberne derfor gendumpes.

I stk. 2 videreføres den gældende lovs § 30, udvidet til at omfatte enhver indlastning og transport her i landet, når formålet er dumpning, bortset fra dumpning af havbundsmateriale. Dette gælder såle-